

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 237. 8 mei 1947, een maand en een dag na zijn terugkeer in New York, deed Charlie Parker zijn eerste platensession. Voor Savoy, en in de vorige geschiedenisaflevering waren drie van de vier stukken te horen. Rest om te beginnen nu dat vierde, een blues van Parker die van producer Teddy Reig de titel "Buzzy" kreeg, dat was de bijnaam van Savoy-eigenaar Herman Lubinsky. ^{3/}U hoort take 1, gevolgd door de afgebroken 4e en nummer 5 die als master werd uitgekozen. Miles Davis-trompet, Charlie Parker altsaxofoon, Bud Powell-piano, Tommy Potter-bas, Max Roach-drums. "Buzzy".

plaat 1

Charlie Parker All Stars: Buzzy-1 (Charlie Parker)
5/4 - 2:58 - Savoy S5J-5500

Charlie Parker All Stars: Buzzy-4+5 (Charlie Parker)
5/6 - 2:50 - idem

De Charlie Parker All Stars, 8 mei 1947 voor Savoy in de Harry Smith Studio, New York City met de blues "Buzzy" van Parker, take 1 4 en master 5. Charlie Parker was tegen musici, met name aankomende die nog weinig presteerden maar wilden leren, altijd zeer vriendelijk, tolerant, hij deelde zijn kennis met ze, ze mochten altijd meespelen in de Three Deuces, vaak tot ongenoegen van Roach en Davis. In de persoonlijke sfeer was Parker een onmogelijk mens, om wat te noemen: toen Davis in New York kwam wonen trok Parker bij hem in, maakte Davis zijn toelage ^{afhand}ig, beleende zijn kleren, enz. Savoy-producer Teddy Reig ^{voor}zomer '47 dat Davis als musicus aan een eigen platensession toe was, ook om wat hij allemaal van Parker te verduren had gehad, ook omdat Reig Parker tenorsaxofoon wilde laten spelen, want hij herinnerde zich Bird in de big band van Earl Hines, 1943. Miles Davis koos voor piano John Lewis van Dizzy Gillespie's orkest, Nelson Boyd, 19 jaar oud en bas sist bij Tadd Dameron, en Max Roach. Er waren twee repetities geweest, bij de eerste leende Parker de tenor van Warren Luckey uit de Gillespie band, waar die bij de tweede en de eigenlijke opnamen vandaan kwamen is onbekend, wel dat Parker anders dan bij die twee repetities niet studeerde, dit na bijna vier jaar geen tenor geblazen te hebben. Die twee repetities waren nodig omdat Davis met vier nieuwe eigen stukken kwam. Het eerste was "Milestones", dit is de definitieve 3e take.

zelfde

Miles Davis All Stars: Milestones-3 (Miles Davis)
6/2 - 2:43 - idem

"Milestones" mastertake 3, compositie van Miles Davis, niet te verwarren met zijn eigen gelijknamige stuk uit 1958. Op het accoordenschema van "All god's chillum got rhythm" is het volgende Miles Davis-stuk geschreven. U hoort achter elkaar take 1, 2 en master van "Little Willie Leaps".

zelfde Miles Davis All Stars: Little Willie leaps-1+2 (Miles Davis)
6/3 - 3:55 - idem

Miles Davis All Stars: Little Willie leaps-3 (Miles Davis)
6/4 - 2:49 - idem

"Little Willie leaps", take 1, 2 en master 3. Opvallend vind ik da de geluids- en balans-kwaliteit van de opname duidelijk beter gaat worden. De bekkens van Roach, cymbals zoals dat ook hier meest al in het Engels genoemd wordt, klinken helderder, kortom er is meer 'hoog' hoorbaar, en wat de balans betreft: Boyd z'n noten en toon, geluid, komen door een verbeterde microfoon-opstelling beter door. Hij soleert ook in het derde stuk, ^{en speelt als} de twee jaar oudere Ray Brown die met 21 al stijlbepalend was. Nelson Boyd droeg ^{est} bij aan dit Davis stuk, gebaseerd op "Lady-bird" van Tadd Dameron, vandaar "Half Nelson".

zelfde Miles Davis All Stars: Half Nelson-2 (Miles Davis)
6/6 - 2:42 - idem

"Half Nelson", tweede take, de master. Als vierde en laatste Miles Davis stuk had de leider een blues in F, maar wel zeer sophisticated. De allereenvoudigste blues heeft drie accoorden, Davis maakte er 18 van, liep daarmee vooruit op Johnny Carisi's "Israel" van twee jaar later. Er werden vier takes van gemaakt en dit keer werd 2 de master. U hoort die, voorafgegaan door de afgebroken 1e. Genoemd naar een bar in Harlem: "Sippin' at Bell's".

zelfde Miles Davis All Stars: Sippin' at Bell's-1+2 (Miles Davis)
6/7 - ~~3:14~~ ^{3:14} - idem

"Sippin' at Bells" take 1 en master 2: de Miles Davis All Stars voor Savoy in de Harry Smith Studio, New York City, 14 augustus 1947. Miles Davis-trompet en hij schreef alle vier de stukken, Charlie Parker-tenorsaxofoon, John Lewis-piano, Nelson Boyd-bas, Max Roach-drums.

Charlie Parker was 7 april '47 via Chicago vanuit California in New York teruggekomen en meteen weer hooked on horse, heroine aan het spuiten. Gil Fuller, componist-arrangeur en min of meer co-leider van de Dizzy Gillespie big band wilde Parker in dat orkest op de eerste alt-stoel hebben. De week na Parker's terugkeer is het geprobeerd, maar Parker had geen discipline voor tijd, althans op tijd op de gig komen, viel ook nog vaak in slaap als hij er wel was, zodat Gillespie, ogenschijnlijk van de gekke maar zeer precies en gediciplineerd, Parker zijn *congé* gaf. Ik vraag me overigens af wat Parker in die band had moeten doen. Gillespie zelf, stersolist, speelde niet in de trompetsectie, stond voor het orkest als leider. Parker had dan eerste alt in de saxofoonsectie moeten spelen en minstens dezelfde solo-ruimte krijgen als Gillespie. Dat zou, al was Parker zo clean als wat geweest, nooit gewerkt hebben denk ik. In tegenstelling ^{tot} wat vaak beweerd wordt was er geen wrijving tussen Bird en Diz. ~~_____~~ Zomer '47 deden ze beide mee in een radio-serie van Barry Ulanov, ^{jazz-}schrijver ^{en} criticus, ~~_____~~ leraar Engels, voor WOR Mutual. U hoort een fragment uit het programma van 20 september. Dizzy Gillespie-trompet, John LaPorta-klarinet, Charlie Parker-altsaxofoon, Lennie Tristano-piano Billy Bauer-gitaar, Ray Brown-bas, Max Roach-drums. "On the sunny side of the street".

plaat 2

Barry Ulanov's All Star Modern Jazz Musicians: On the sunny side of the street (McHugh)
A/5 - 3:17 - Jazz Live BLJ 8017

Deze muziek zat in een radio-serie van WOR Mutual met een soort competitie tussen moderne jazz, Bebop, en oude jazz, Dixieland/Swin vandaar de voor Boppers vreemde muziek, die dan ook uitliep op figuren uit "52nd Street theme". Dizzy Gillespie-trompet, John LaPorta klarinet, Charlie Parker-altsaxofoon, Lennie Tristano-piano, Billy Bauer-gitaar, Ray Brown-bas, Max Roach-drums. April '47, toen Parker met zijn kwintet in de Three Deuces begon, ~~_____~~ ^{wordt hi afdewis} ~~_____~~ ^{seld door} het Lennie Tristano Trio. Ze kenden elkaar dus.

Volgende keer Parker en Gillespie in Carnegie Hall, dit was NDS Jazz geschiedenis 237, MdR.

0 0 0 0 0

NA 126805

opn 27.6.84

32:23

On the sunny
side of the
street